

благоволение и по мановението на Великия Руски Монархъ подписа се и тържествено се освети и призна свободата на българский народъ.

Днесъ се изпълватъ едвамъ три години отъ това велико и важно събитие и — гледайте, братя! България робиня, България потъпкана и унижена, България осждена на смъртъ и загинване, тази България днесъ гордо гледа на хубавия Божи свѣтъ. Тя е днесъ свободна, радва се на своята свобода, радва се на свой обичливъ *Избраникъ* и се гордѣе съ него. Тя има своя хубава Конституция, има свое собствено управление и Българскиятъ Левъ високо се издига отъ силната ржка на храбрия български войникъ и гръмогласно прѣдвѣщава на българския народъ славна, честита и трайна бѣднина . . .

Ето събитията, които възпоминаваме ний днесъ, братя, ето причинитѣ на нашето днешно тържество.

Може ли българинътъ да остане хладнокрѣвенъ днесъ при възпоминанието на такива велики и многознаменателни събития? Можемъ ли ний да не се радваме отъ душа и сърдце и да не празнуваме най-тържествено тоя великъ день, който е *день* на нашата тѣй много чакана и тѣй горещо желана свобода? Да се радваме трѣбва днесъ, братя, най-тържествено трѣбва да празнуваме днешния день и въ радостта си да възхвалимъ Всеблагаго Бога, Който чрѣзъ своя помазаникъ, *Александъръ II* „сътворилъ естъ благая въ насъ“.

Но, какво е това, братя? Защо въ този тържественъ день българското сърдце усѣща нѣкаква си голѣма скръбъ? Защо не можемъ особено днесъ напълно да се прѣдадемъ на радостъ и тържество? Защо никой отъ насъ не може въ днешния търже-